

บันทึก

เรื่อง การหรือข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดพะเยา พ.ศ. ๒๕๒๐

ตามหนังสือกรมการปกครอง ที่ มท. ๐๓๑๒/๑๐๕๕๔๖ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๐ ขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาปัญหาข้อกฎหมายของกรมการปกครอง ว่า การที่พระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดพะเยา พ.ศ. ๒๕๒๐ ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๔ และมาตรา ๕ โดยระบุถึงเฉพาะแต่การกำหนดให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้ และสิทธิของจังหวัดเชียงราย ในส่วนที่เกี่ยวกับอำเภอดงมะดาง มาตรา ๓ ไปเป็นของจังหวัดพะเยา และให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้ สิทธิ และงบประมาณรายจ่ายประจำปีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย ในส่วนที่เกี่ยวกับอำเภอดงมะดาง มาตรา ๓ ไปเป็นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพะเยา ตามลำดับ นั้น กรมการปกครองมีความเห็นว่า เมื่อกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งจังหวัดพะเยาได้ระบุถึงการโอนเฉพาะของอำเภอดงมะดางซึ่งเป็นหน่วยบริหารราชการส่วนภูมิภาคเท่านั้น โดยไม่ได้กำหนดถึงการโอนของเทศบาล สุขาภิบาลอันเป็นหน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่นไว้ ฉะนั้น เทศบาลและสุขาภิบาลที่โอนมายังจังหวัดพะเยาจึงน่าจะเสียสิทธิตามที่เคยได้รับเมื่ออยู่กับจังหวัดเชียงราย

เนื่องจากขณะนี้รัฐบาลได้ตั้งงบประมาณชำระหนี้ภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์ และล้อเลื่อนให้กับหน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงราย โดยกำหนดชำระในปีงบประมาณ ๒๕๒๑ และปีงบประมาณ ๒๕๒๒ จำนวน ๓,๒๒๑,๔๗๘.๑๐ บาท เงินชำระหนี้ดังกล่าวจะต้องปฏิบัติตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๓๒ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ โดยแบ่งให้เทศบาลร้อยละ ๕๐ สุขาภิบาลร้อยละ ๒๕ และองค์การบริหารส่วนจังหวัดร้อยละ ๒๕ หากจังหวัดใดมีเทศบาลหรือสุขาภิบาลหลายแห่ง ให้จัดแบ่งในส่วนของเทศบาลหรือสุขาภิบาลโดยให้แต่ละแห่งได้รับเท่ากัน เมื่อปรากฏว่า เทศบาลเมืองพะเยาและสุขาภิบาลบางแห่งได้ไปอยู่ในเขตจังหวัดพะเยาจึงมีปัญหาเกี่ยวกับสิทธิที่จะได้รับเงินภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์ และล้อเลื่อนในครั้งนี้และครั้งต่อไป

จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นเพื่อถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไปด้วย นั้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๖) ได้พิจารณาปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวข้างต้นประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครอง) แล้ว เห็นว่า หน้าที่รัฐบาลค้างชำระอยู่แก่หน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่น จังหวัดเชียงรายตามปัญหานี้ คือ เงินรายได้ของแผ่นดินอันเป็นเงินงบกลางที่จัดเก็บได้ในจังหวัดเชียงรายจากค่าภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์และล้อเลื่อน ซึ่งได้มีกฎหมายพิเศษ คือ มาตรา

๑๐^๑ แห่งพระราชบัญญัติรายได้เทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๑๑^๒ แห่งพระราชบัญญัติรายได้
 สุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๘ และประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๓๒ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ.
 ๒๕๑๕ กำหนดให้ปันให้แก่เทศบาลและสุขาภิบาลในจังหวัดเชียงราย เงินดังกล่าวจึงมิใช่เงินของ
 จังหวัดเชียงรายแต่อย่างใด จังหวัดเชียงรายมีฐานะเป็นแต่เพียงตัวแทนของรัฐบาลที่มีหน้าที่จะต้อง
 นำเงินค้างชำระรายนี้มาจ่ายให้แก่เทศบาลและสุขาภิบาลที่มีสิทธิได้รับชำระเงินดังกล่าวในฐานะ
 เจ้าหนี้ของรัฐบาลเท่านั้น

เทศบาลเมืองพะเยาและสุขาภิบาลที่อยู่ในท้องที่ของจังหวัดเชียงรายซึ่งโอนมาอยู่
 ในเขตท้องที่จังหวัดพะเยานั้นเป็นหน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่นและมีฐานะเป็นนิติบุคคลที่มี
 สิทธิได้รับปันเงินค่าภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์และล้อเลื่อนมาตั้งแต่ก่อนที่จะมีพระราชบัญญัติ
 จัดตั้งจังหวัดพะเยา พ.ศ. ๒๕๒๐ ใช้บังคับ ฉะนั้น เทศบาลเมืองพะเยาและสุขาภิบาลที่โอนมาอยู่
 ในเขตท้องที่ของจังหวัดพะเยาจึงยังมีฐานะเป็นเจ้าหนี้ที่จะได้รับชำระหนี้ดังกล่าวจากรัฐบาลอยู่
 การที่เทศบาลเมืองพะเยาและสุขาภิบาลดังกล่าวได้ถูกโอนจากจังหวัดเชียงรายมาอยู่ในเขต
 ปกครองของจังหวัดพะเยาก็ดีและไม่ว่าบทบัญญัติมาตรา ๔ และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
 จัดตั้งจังหวัดพะเยา พ.ศ. ๒๕๒๐ จะได้บัญญัติรับรองสิทธิและหนี้ของเทศบาลเมืองพะเยา และ
 สุขาภิบาลดังกล่าวไว้หรือไม่ก็ดีย่อมไม่เป็นเหตุให้ฐานะการเป็นเจ้าหนี้ที่มีอยู่เดิมสิ้นสุดลงแต่อย่าง
 ใด ฉะนั้นจึงเห็นว่าเทศบาลเมืองพะเยาก็ดี สุขาภิบาลที่โอนมายังจังหวัดพะเยาก็ดียังคงมีสิทธิที่จะ
 ได้รับชำระหนี้รายนี้จากรัฐบาลอยู่ มิได้เสียสิทธิเพราะเหตุที่ถูกโอนไปอยู่ในเขตท้องที่ของจังหวัด
 พะเยาแต่อย่างใด

(ลงชื่อ) อมร จันทรสมบูรณ์

(นายอมร จันทรสมบูรณ์)

รองเลขาธิการฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๒๑

^๑ มาตรา ๑๐ ภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์หรือล้อเลื่อนที่จัดเก็บได้ในจังหวัดใดให้ปัน
 ให้แก่เทศบาลในจังหวัดนั้นร้อยละห้าสิบแห่งยอดเงินที่เก็บได้ในปีก่อน

ถ้าจังหวัดใดมีเทศบาลหลายเทศบาล ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสภาจังหวัดนั้นจัดแบ่งให้แก่
 เทศบาลนั้น ๆ

^๒ มาตรา ๑๑ ภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์หรือล้อเลื่อนที่จัดเก็บได้ในจังหวัดใดให้ปัน
 ให้แก่สุขาภิบาลในจังหวัดนั้นร้อยละห้าสิบแห่งยอดเงินที่เก็บได้ในปีก่อน

ในการปันรายได้ตามวรรคก่อน ถ้าจังหวัดใดมีสุขาภิบาลหลายแห่งให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ
 สภาจังหวัดนั้นจัดแบ่งให้แก่สุขาภิบาลแห่งละเท่า ๆ กัน